

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/114/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615202494
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1615202494.7

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci matky (navrhovateľka): O. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX/XX/X, XXXX Y., H.Ú. H., zastúpená advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, AK so sídlom Lachova 32, Bratislava, proti mužovi, ktorého otcovstvo má byť určené (odporca): P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXXX N., H. H., zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., Žilinská 14, Bratislava, o určenie otcovstva k maloletým deťom a úpravu práv a povinností k maloletým deťom: 1. P. C. W., nar. XX.XX.XXXX, 2. P. O. W., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom u navrhovateľky, obaja zastúpení kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, Malacky, a iné, na odvolanie navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 23. februára 2021 č. k. 5C 402/2015-744 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením a s dopĺňacím rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal otca platiť na výživu maloletého C. W., nar. XX.XX.XXXX, výživným v sume 200 eur mesačne od 05.11.2014 vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred, s tým, že ho zaviazal zaplatiť zameškané výživné na maloletého C. spolu v sume 1.840 eur v mesačných splátkach po 100 eur od mesiaca marec 2021 až do zaplataenia pod stratou výhody splátok, otca zaviazal platiť na výživu maloletej O. W., nar. XX.XX.XXXX výživným v sume 200 eur mesačne od 05.11.2014 vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred, s tým, že otca zaviazal zaplatiť zameškané výživné na maloletú O. spolu vo výške 1.840 eur v mesačných splátkach po 100 eur od mesiaca marec 2021 až do zaplataenia pod stratou výhody splátok, v prevyšujúcej časti návrh zamietol a matke priznal právo na náhradu trov konania v sume 1.315,55 eur, ktorú sumu uložil otcovi zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne do 3 dní od jeho právoplatnosti.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že matka maloletých detí, navrhovateľka, podala žalobu o určenie otcovstva a o určenie práv a povinností proti odporcovi, ako mužovi, ktorého otcovstvo má byť určené. Navrhovateľka žiadala, aby súd určil, že otcom maloletých C. W., nar. XX.XX.XXXX a maloletej O. W., nar. XX.XX.XXXX, je odporca. Žaloba bola odôvodnená tým, že matka maloletých nadviazala s odporcom známosť v priebehu obdobia, keď pracovala ako Č. Q. H. Q. E. N.. V H. pracovala od 20.08.2013. V priebehu pobytu v H. sa zoznámila s odporcom a ich známosť s odporcom bola intímna. Navrhovateľka otehotnela a túto skutočnosť oznámila odporcovi, a to až v treťom mesiaci tehotenstva z dôvodu, že sa u nej neprejavovali žiadne príznaky tehotenstva. Odporca jej povedal, že je ženatý a má maloletú dcéru. Povedal jej, že otcovstvo neuznáva a že jej nebude nič platiť. Ak má voči nemu nejaké nároky, odkázal ju na súd.

3. Tiež uviedol, že určil rozsudkom zo dňa 24.08.2017, že P. X., nar. XX.XX.XXXX, je otcom maloletého C. W. a maloletej O. W., narodených dňa XX.XX.XXXX, z matky O. W.O., nar. XX.XX.XXXX, maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá bude spravovať ich majetok. Otcovi uložiť povinnosť platiť na výživu maloletého C. sumou 150,- EUR mesačne od mesiaca september 2017 do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred s tým, že zameškané výživné na maloletého C. spolu v sume 4.476,- EUR mu uložil platiť v mesačných splátkach po 100,- EUR od mesiaca september 2017 až do zaplatenia pod stratou výhody splátok. Otcovi uložil povinnosť platiť na výživu maloletej O. sumou 150,- EUR mesačne od mesiaca september 2017, do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred s tým, že zameškané výživné na maloletú O. spolu v sume 4.476,- EUR mu uložil platiť v mesačných splátkach po 100,- EUR od mesiaca september 2017 až do zaplatenia pod stratou výhody splátok.

4. Styk otca s maloletým C. a maloletou O. súd neupravil. Otcovi uložil povinnosť zaplatiť matke úhradu na jej výživu a príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom za obdobie od 03.06.2014 do 03.06.2016 vo výške 2.400,- EUR. Matke priznal aj právo na náhradu trov konania.

5. V dôsledku odvolania matky proti tomuto rozsudku v časti určenia výživného, zameškaného výživného a tiež v časti, v ktorej jej súd prvej inštancie priznal úhradu na jej výživu a príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom za obdobie od 03.06.2014 do 03.06.2016, nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 24.08.2017 právoplatnosť v časti určenia otcovstva voči maloletému C. a maloletej O., v časti zverenia do starostlivosti matke a v časti úpravy styku.

6. Matka považovala prvoinštančný rozsudok v napadnutých častiach za nepreskúmateľný, čo do určenej výšky výživného, ako aj čo do určenia začiatku plnenia vyživovacej povinnosti a v nadväznosti na to aj určenia výšky zmeškaného výživného. Matka trvala na tom, aby otec bol zaviazaný platiť na výživu maloletých detí po 250,- EUR mesačne od ich narodenia. Matka sa odvolala aj proti časti prvoinštančného rozsudku ohľadom jej nárokov spojených s tehotenstvom, pôrodom a výbavičkou detí a v tejto časti ho tiež považovala za nepreskúmateľný preto, lebo súd prvej inštancie spojil do jedného dva osobitne uplatnené nároky, a to úhradu nákladov na maloleté deti a úpravu výživného na matku, čo vyčíslil nepripustne jednou sumou. Matka uviedla, že nárok na úhradu výživy v sume po 250,- EUR mesačne od 03.06.2014 si uplatnila podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine a nárok na úhradu sumy 1.855,- EUR si uplatnila podľa § 74 ods. 2 Zákona o rodine.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že proti tomuto prvoinštančnému rozsudku podal odvolanie aj otec. Navrhoval ho zmeniť tak, že bude zaviazaný platiť na výživu maloletého C. a maloletej O. výživným v sume po 100,- EUR mesačne od mesiaca september 2017 do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred. Potom navrhoval, aby bol zaviazaný zaplatiť zameškané výživné na maloletého C. a maloletú O. spolu v sume po 2.776,- EUR v mesačných splátkach po 100,- EUR od mesiaca september 2017 až do zaplatenia pod stratou výhody splátok. Otec svoje odvolanie odôvodnil okrem iného tým, že matkou navrhovaná výška výživného po 250,- EUR mesačne na každé maloleté dieťa nemá oporu v odôvodnených potrebách detí, ale ani v jeho schopnostiach, možnostiach a majetkových pomeroch.

8. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 108 ods. 2 C.m.p., podľa ktorého účastníkom konania o určenie otcovstva je navrhovateľ podľa predpisov rodinného práva, dieťa, matka a muž, ktorého otcovstvo má byť určené, ako aj na ust. § 110 C.m.p., podľa ktorého s konaním o určenie otcovstva je spojené konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a o výžive maloletého.

9. Vychádzal z obsahu výpovede navrhovateľky, že nepoberala najskôr žiadne dávky v materstve, keďže bolo potrebné nárok na ich vyplácanie preukázať a vybaviť. Od 03.04.2014 nemala žiaden príjem, keďže od tohto obdobia bola práceneschopná, jej tehotenstvo bolo rizikové. Navrhovateľka vo svojom návrhu uviedla, že žiada, aby odporca jej zaplatil hotové náklady a výdavky, ktoré mala spojené s rizikovým tehotenstvom a ďalšie náklady na výbavu maloletých detí, lieky, cestovné k lekárovi a podobne, ktoré vyčíslila spolu sumou 3.710,- EUR, o čom založila do spisu doklady. Navrhovateľka žiadala, aby jej odporca zo sumy 3.710,- EUR uhradil polovicu, teda čiastku 1.855,- EUR.

10. Tiež konštatoval, že Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4Co/178/2019-603 zo dňa 28.02.2020 zrušil prvoinštančný rozsudok v napadnutých častiach o výške vyživovacej povinnosti otca na maloletého C. a maloletú O. W.Ý., nar. XX.XX.XXXX, ďalej v napadnutých častiach o zameškanom výživnom otca na maloletého C. a maloletú O. a v napadnutej časti týkajúcej sa povinnosti otca zaplatiť navrhovateľke

úhradu na jej výživu a príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom za obdobie od 03.06.2014 do 03.06.2016 vo výške 2.400,- EUR.

11. Ďalej uviedol, že podľa obsahu výpovede matky sú jej vyplácané prídavky na deti a sociálna výpomoc, o čom predložila potvrdenie. Sociálna výpomoc jej bola vyplácaná od 29.01.2015 vo výške po 21,80 EUR denne. Ďalej jej boli vyplácané prídavky na dve deti, na každé po 177,10 EUR, spolu teda 354,20 EUR. Matka uviedla, že jej mesačné výdavky v roku 2018 sú vo výške 200,- EUR mesačne za materskú škôlku pre dve deti, stravné pre dve deti je mesačne vo výške 120,- EUR. Jej výdavky za kúrenie a vodu v byte sú mesačne 82,86 EUR a udávala, že nájomné za byt je mesačne v roku 2018 vo výške 583,- EUR mesačne. Uviedla, že ďalšie náklady je potrebné vynakladať na hygienu detí, oblečenie, hračky, voľnočasové aktivity a podobne, čo však už bližšie nešpecifikovala. Konštatoval, že po zrušení rozsudku matka predložila doklady o svojich mesačných nákladoch za družstevný byt, ktoré boli v období od 01.07.2016 561,01 EUR za mesiac do konca toho roku, v období od 01.01.2017 do konca roka boli vo výške 573,85 EUR za mesiac, v období od 01.01.2018 do konca roka boli vo výške 583,79 EUR za mesiac, v období od 01.01.2019 do konca roka boli vo výške 588,41 EUR za mesiac, v období od 01.01.2020 do konca roka boli vo výške 596,86 EUR za mesiac. Do spisu založila tiež doklady o štátnom občianstve maloletého C. a maloletej O., podľa ktorých sú maloleté deti od 20.03.2018 štátnymi príslušníkmi H. H.. Matka ďalej do spisu založila doklad o platení káblovej televízie za mesiace október - november 2020, v sume 52,66 EUR. Ďalej doklady o vyplácaní sociálnej výpomoci obcou pozostávajúcej z a) sociálnych dávok, b) stravných poukazov, c) príspevkov na náklady za obdobie od 01.01.2017 do 31.12.2017 vo výške spolu 80,- EUR, za obdobie od 01.01.2018 do 31.12.2018 vo výške spolu 1.989,- EUR, za obdobie od 01.01.2019 do 31.12.2019 vo výške spolu 3.920,- EUR, za obdobie od 01.01.2020 do 31.12.2020 vo výške spolu 1.847,40 EUR. Matka ďalej založila do spisu doklady o odvodoch do príslušnej sociálnej poisťovne pre živnostníkov v roku 2016, keď mala zaplatiť 2.196,52 EUR a zaplatila sumu 2.195,51 EUR, v roku 2017 mala zaplatiť 2.208,54 EUR a zaplatila sumu 1.649,16 EUR, v roku 2018 mala zaplatiť 729,58 EUR a zaplatila sumu 614,33 EUR, v roku 2019 mala zaplatiť 94,81 EUR a zaplatila sumu 477,42 EUR a v roku 2020 mala zaplatiť 1,80 EUR a zaplatila sumu 294,83 EUR. Tiež predložila doklady o platbách za elektrinu od mesiaca jún 2016 vo výške 64,- EUR mesačne, od januára 2017 vo výške 55,- EUR mesačne, od septembra 2017 vo výške 59,- EUR mesačne, od decembra 2018 vo výške 51,- EUR mesačne, od septembra 2019 vo výške 40,- EUR mesačne. Dokladovala aj výdavky na parkovné za rok 2020 vo výške 40,- EUR, platbu za zubné ošetrovanie spolu vo výške 390,- EUR. Matka do spisu založila aj výpis o splácaní úveru poskytnutého F.S. W. Y.X.. vo výške 25.000,- EUR, ktorý mesačne spláca v splátkach po 339,44 EUR.

12. Uviedol, že otec udával mesačné výdavky vo výške 561,- EUR, čo je platba za hypotekárny úver, 46,39 EUR platil ako životnú poisťku, 70,- EUR bola platba za internet, 143,- EUR platba za dodávku plynu, 75,- EUR platba za dodávku elektriny, náklady za odvoz odpadu za obdobie od 01.07.2017 do 31.12.2017 boli vo výške 125,40 EUR, ročnú poisťku domu platil vo výške 567,84 EUR, daň z nehnuteľnosti za rok 2017 bola vo výške 47,43 EUR, platba za vodu a kanalizáciu za rok 2017 bola vo výške 225,72 EUR. Otec preukazoval, že platil aj príspevok na činnosť cirkvi, a to vo výške 41,49 EUR a 124,47 EUR. Obci platil ďalšie výdavky, a to vo výške 47,43 EUR a 125,40 EUR. Súd prvej inštancie konštatoval, že po zrušení rozsudku otec uviedol, že jeho manželstvo uzavreté so X. X. bolo rozvedené, o čom založil do spisu rozsudok Okresného súdu v L. zo dňa 16.05.2019. Z jeho manželstva pochádza dieťa, maloletá D. X., nar. XX.XX.XXXX, na ktorú sa zaviazal prispievať mesačne výživným vo výške 280,- EUR. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že H. súd zistil priemerný mesačný zárobok otca vo výške 1.750,- EUR netto. Aktuálne výdavky po rozvoze svojho manželstva otec už nepreukazoval.

13. Súd prvej inštancie o výživnom na maloleté deti, o zročnom výživnom na maloleté deti a o nárokoch navrhovateľky ako nevydatej matky rozhodol podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine (ďalej len „ZoR“), § 26 ZoR, § 62 ods. 1 až 5 ZoR, § 65 ods. 1 ZoR, § 74 ods. 1, 2 ZoR, § 75 ods. 1 ZoR a § 78 ods. 1 veta prvá ZoR.

14. Z ustálenej súdnej praxe vyvodil, že pre posúdenie schopností a možností rodiča v zmysle ust. § 75 ods. 1 ZoR nie sú rozhodujúce jeho skutočné zárobkové (prípadne aj majetkové) pomery, ale jeho reálne zárobkové (prípadne aj majetkové) možnosti, dané okrem iného jeho fyzickým stavom, nadaním, množstvom získaných vedomostí a pracovných skúseností a podobne (R 27/1970). Pre určenie výšky výživného pre mal. dieťa mal za rozhodujúce reálne zárobkové schopnosti a možnosti každého z rodičov, ktoré sú dané nielen ich subjektívnymi vlastnosťami (fyzickou zdatnosťou, vzdelaním,

pracovnými skúsenosťami a pod.), ale aj okolnosťami objektívneho charakteru, najmä existenciou pracovných príležitostí primeraných vlastnostiam rodičov (R 76/1968). Pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti k mal. deťom mal na zreteli, že zaistenie tejto výšky sa týka nielen výživy vo vlastnom slova zmysle, ale všetkých nevyhnutných potrieb pre život kultúrneho človeka (R 30/1990), keď v rozhodovaní o rozsahu vyživovacej povinnosti k dieťaťu je vyjadrená zásada úmernosti životnej úrovne dieťaťa a životnej úrovne rodičov, aby aj zvýšené potreby, ktoré možno dieťaťu z príjmu otca poskytnúť, boli zabezpečené výživným určeným zodpovedajúcej miere (R 14/1966).

15. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti vychádzal z ústavne garantovaných práv dieťaťa. V zmysle čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd je zaručené právo detí na rodičovskú starostlivosť a výchovu, ktorá tiež zahŕňa zabezpečenie podmienok na to, aby dieťa mohlo dostatočne rozvíjať svoje možnosti, schopnosti a vývojové potreby. Medzi tieto podmienky označil aj povinnosť rodičov podieľať sa na vyživovacej povinnosti voči dieťaťu, ktorá je jeho osobným právom. Keďže nebolo právoplatne rozhodnuté o výživnom voči maloletému C. a maloletej O., mal za potrebné a nevyhnutné rozhodnutie o určení výživného, a to od narodenia detí.

16. Zistil, že matka je rozvedená. Je zamestnaná a jej priemerný mesačný zárobok v období od 02.05.2019 do 31.08.2020 bol 1.250,53 EUR. Matke boli vyplatené aj rodinné prídavky a sociálne dávky v období od februára 2018 do mája 2019 v celkovej výške 4.459,13 EUR. Ďalšie dávky vyplácané obcou jej boli v období od 01.01.2017 do 31.12.2017 vo výške 80,- EUR, za obdobie od 01.01.2018 do 31.12.2018 vo výške 1.989,- EUR, za obdobie od 01.01.2019 do 31.12.2019 vo výške 3.920,- EUR a za obdobie od 01.01.2020 do 31.12.2020 vo výške 1.847,40 EUR.

17. Súd prvej inštancie priznal maloletým navrhovateľom výživné od narodenia, t.j. od 05.11.2014 a určil otcovi výživné na maloleté deti za obdobie od ich narodenia sumou po 200,- EUR za každý mesiac. Mal za preukázané, že otec výživné neplatil a svoju vyživovaciu povinnosť čiastočne musel začať plniť až od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o predbežnom opatrení (5C/402/2015-19, právoplatné dňa 25.09.2015). Otec zaplatil ku dňu 24.08.2017, čo vplynulo z vyjadrenia právnej zástupkyne matky, na výživnom sumu 1.519,28 EUR. Považoval za potrebné rozhodnúť aj o zameškanom výživnom, keďže toto priznal od narodenia detí, teda za dva mesiace v roku 2014, 12 mesiacov v rokoch 2015 - 2020 a dva mesiace v roku 2021, čo je spolu 76 mesiacov a pri zameškanej mesačnej splátke po 50,- EUR, čo je rozdiel medzi výživným plateným otcom vo výške 150,- EUR a priznaným výživným v sume 200,- EUR, vypočítal za celé rozhodované obdobie suma 3.800,- EUR na jedno dieťa, na dve deti 7.600,- EUR.

18. Matka žiadala, okrem výživného na maloleté deti, priznať aj čiastku 1.855,- EUR. Skonštatoval, že matka na pojednávaní uviedla, že zaplatenie tejto čiastky odôvodňuje ustanovením § 74 ods. 1, 2 ZoR. Konštatoval, že podľa uvedeného ustanovenia je možné poskytnúť nevydatej matke ochranu a priznať jej príspevok, ak v dôsledku jej tehotenstva a pôrodu došlo k zníženiu jej príjmov. Vyhodnotil, že matka preukázala, že od 03.06.2014 nemala žiaden príjem. V tom čase pracovala v H.Ú.. Matke neboli vyplácané sociálne dávky Slovenskou republikou. Bol jej vyplácaný rodičovský príspevok vo výške 21,80 EUR za každý kalendárny deň, spolu na obe deti Spolkovým ministerstvom financií H. republiky a rodinné prídavky v H..

19. Pripomenul, že matka žiadala spolu s podaným návrhom vydať aj predbežné opatrenie, ktorým žiadala zaplatiť sumu 200,- EUR mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci za daný mesiac, počnúc dňom 10.03.2015, keď o tomto návrhu matky rozhodol uznesením zo dňa 02.04.2015 tak, že takýto návrh matky súd zamietol. Matka proti takémuto rozhodnutiu odvolanie nepodala. Matka naďalej aj v priebehu konania žiadala rozhodnúť podľa § 74 ods. 1, 2 ZoR. V jej prípade však použitie odseku 1 § 74 Zák. o rodine považoval za vylúčené, keďže v čase, keď takýto návrh podávala, nebolo ešte rozhodnuté o určení otcovstva, a teda na žalovanej strane nebola pasívne legitimovaná strana. Rovnako posúdil ako nemožné matke vyhovieť o takomto nároku ani podľa ods. 2 § 74 ZoR, a to z toho dôvodu, že zmyslom tohto opatrenia je chrániť nároky tehotnej nevydatej matky. Keďže pri podaní návrhu matka nebola tehotná a takéhoto nároku sa môže podľa súdu prvej inštancie domáhať len tehotná žena a po pôrode je už vylúčené, aby žena podala návrh podľa ustanovenia § 74 ods. 2 ZoR, aj z tohto dôvodu návrh zamietol. Súd prvej inštancie uviedol, že chybné takýto nárok priznal matke vo svojom prvom rozhodnutí a otec aj skutočne matke vyplatil v celosti sumu 2.400,- EUR. Túto sumu je preto považoval za výživné, ktoré bolo zaplatené v prospech maloletých detí a o túto sumu znížil zameškané výživné (o 2.400,- EUR). O takomto návrhu matky nepovažoval za možné rozhodnúť ani preto, lebo aj keď si

ho uplatňovala v ďalšom priebehu konania, išlo už o vec rozhodnutú (uznesenie zo dňa 02.04.2015), proti ktorému nebolo v časti návrhu matky na jej výživu podané odvolanie a rozhodnutie teda nadobudlo právoplatnosť.

20. Čo sa týka výšky výživného, pri jeho ustálení súd prvej inštancie vychádzal zo zistených majetkových a príjmových pomerov oboch rodičov, veku, zdravotného stavu rodičov, zohľadnil tiež výlučnú starostlivosť matky o maloleté deti, skutočnosť, že otec okrem výživného maloletým ničím neprispieva na výživu detí. Zohľadnil aj vek detí a tú skutočnosť, že otec má aj ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej D. X..

21. Súd prvej inštancie skúmal pomery oboch rodičov, ich majetkové a zárobkové pomery, ako aj schopnosti a možnosti. Skonštatoval, že matka zabezpečuje kompletnú a komplexnú starostlivosť o maloletého C. a maloletú O., pričom na pokrytie potrieb rodiny sa zamestnala. Vychádzal zo zistenia, že otec naďalej pracuje v rovnakom zamestnaní a jeho čistý mesačný zárobok je cca 1.750,- EUR. Na jeho strane sa zmenili pomery v tom smere, že jeho manželstvo bolo rozvedené a má vyživovaciu povinnosť k dieťaťu pochádzajúcemu z manželstva. Otec navrhoval platiť na výživu maloletého C. a maloletej O. po 170,- EUR mesačne. Matka poukazovala na tú skutočnosť, že na prvé dieťa otca sa tento zaviazal platiť výživné dobrovoľne, a to vo výške 280,- EUR mesačne a preto nevidela dôvod, aby na ďalšie svoje deti, iba o niečo mladšie, platil výživné výrazne menšie. Vekový rozdiel medzi deťmi označila za dosť malý, keď D. X. sa narodila XX.XX.XXXX a maloletí C. a O. dňa XX.XX.XXXX.

22. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na ustanovenia Nariadení Európskej únie a konštatoval, že matka, maloleté deti aj otec žijú trvale v H. republike. Obvyklým pobytom osôb oprávnených na výživné je teda H. republika. O výživnom, najmä v budúcnosti, ak to bude potrebné, má rozhodovať príslušný súd H. republiky, ktorý lepšie pozná systém sociálneho zabezpečenia vo svojom štáte, výdavky na život v tomto štáte a podobne. Konštatoval, že konajúci súd vo veci koná len preto, že s konaním o určení otcovstva je spojené aj konanie o úprave rodičovských práv. Bol toho názoru, že v prípade, ak súd v inom štáte rozhodne o výživnom, má to byť „návodom“ aj na jeho rozhodnutie. Skúmal a zisťoval príjmové a majetkové pomery matky a otca, ktoré boli predložené H. inštitúciami a zamestnávateľmi. Zohľadnil starostlivosť matky o maloleté deti, jej príjmové pomery. Zohľadnil aj príjmové a majetkové pomery otca, jeho vyživovaciu povinnosť a bol toho názoru, že určená výška výživného po 200,- EUR na každé z detí je primeraná a dôvodná.

23. Vzhľadom k takto určenému výživnému a dobe určenia výživného, stanovil aj výšku zročného výživného pre maloletého C. vo výške 1.840,- EUR po zaokrúhlení (3.800 - 1.200 / 1/2 zo sumy 2.400/ - 759,64 /čo je 1/2 zo sumy 1.519,28 EUR, ktoré otec zaplatil na výživu detí celkovo ku dňu 24.08.2017/) a rovnako výšku zameškaného výživného na maloletú O., s tým, že sa jedná o rozdiel medzi výživným určeným od 05.11.2014 a doposiaľ plateným výživným zo strany otca. Odporcovi povolil zaplatiť zameškané výživné v splátkach po 100,- Eur mesačne spolu s bežným výživným, pod stratou výhody splátok, až do zaplatenia.

24. O trovách konania rozhodol podľa § 53 CMP a § 58 CMP.

25. Proti tomuto rozsudku podala v celosti riadne a včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie navrhovateľka z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP majúc za to, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka sa s vydaným rozsudkom nestotožnila, skutkové a právne závery súdu prvej inštancie považuje za nesprávne. Mala za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení sp. zn. 4Co/178/2019-603 zo dňa 28.2.2020, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný. Tiež namietala, že napadnutý rozsudok nemá náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 1 CSP, keď označenie veci v záhlaví rozsudku - a iné - zahmlieva podľa nej skutočný predmet konania. Rozsudok označila za nepreskúmateľný čo do určenej výšky výživného, čo do výšky zročného výživného, čo do zápočtu zročného výživného a čo do zamietnutia príspevku na úhradu nákladov a výživného na matku. Z

odôvodnenia rozsudku podľa nej nie je zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie pri stanovení výšky vyživovacej povinnosti riadil, chýba presvedčivé odôvodnenie, z ktorého by bolo zrejmé, prečo súd prvej inštancie rozhodol tak, ako rozhodol, súd prvej inštancie nerozhodol o všetkých nárokoch uplatnených v konaní a zápočet zaplateného zročného výživného považovala za nesprávny. Uviedla, že výroky o zameškanom výživnom na obe maloleté deti nekorešponujú s výrokmi o uloženej povinnosti otcovi platiť na ne výživné, pretože súd prvej inštancie na zročné výživné započítal plnenie, ktoré tam vôbec nepatrí. Namietala správnosť konštatovania súdu prvej inštancie, že matka je aj v súčasnosti rozvedená a označenie maloletých detí ako maloletých navrhovateľov nie je podľa nej správne. Z vykonaného dokazovania mala za zrejmé, že matka je slobodná a maloleté deti nie sú navrhovateľmi v tomto konaní, a teda súd prvej inštancie vychádzal podľa nej z neprávnych predpokladov pri hodnotení dôkaznej situácie. Z odôvodnenia rozsudku podľa nej nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k výške vyživovacej povinnosti otca po 200 € na každé dieťa, keď z neho nevyplýva žiadne rozumné vysvetlenie, z akého dôvodu nevyhovel návrhu a z akého dôvodu práve táto suma je potrebná na zabezpečenie potrieb maloletých detí v H.. Mala za to, že určená výška výživného nezohľadňuje najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 5 písm. a) ZoR, ktoré zaručuje obidvom maloletým právo na rovnakú úroveň starostlivosti, akú otec poskytuje staršej dcére D.. Uviedla, že v dohode o urovaní zo dňa 16.5.2019 uzavretej medzi P. X. Y. X. X. sa otec voči bývalej manželke zaviazal dobrovoľne platiť na maloletú D., nar. XX.X.XXXX pochádzajúcu z manželstva výživné v sume 280 € mesačne k rukám jej matky. V tom čase maloletá D. nedosiahla vek X rokov. Maloletí O. Y. C. budú mať tohto roku X. rokov a preto by otec mal byť podľa nej zaviazaný povinnosťou platiť výživné v porovnateľnej výške ako na mal. D., a to minimálne od 1.1.2021. Namietala, že rozdielnym prístupom súdu pri stanovení výšky vyživovacej povinnosti otca dochádza k nedôvodnému zvýhodňovaniu staršieho dieťaťa pred mladšími súrodencami, a teda za úlohu súdu označila určiť výšku vyživovacej povinnosti otca spravodlivo tak, aby jeho vyživovacia povinnosť voči všetkým deťom bola vyvážená. Rozdiel 80 € na výživnom, o ktorú sumu menej priznal na výživnom mal. O. Y. C., nezohľadňuje podľa nej vek všetkých detí, dátum uzavretia rodičovskej dohody, ani potrebu kompenzácie osobnej starostlivosti matky o maloletých, nakoľko otec na rozdiel od staršej D. im žiadnu starostlivosť neposkytuje, nezaujíma sa o nich a ani žiadne iné vecné plnenia im neposkytuje. Úvahy súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nezohľadňujú podľa nej faktický stav založený dohodou otca a jeho bývalej manželky ohľadom výkonu rodičovských práv a povinností k staršej dcére D. zo dňa 16.5.2019. Nejde podľa nej o „návod“ na rozhodnutie súdu, ale o dôkaz v zmysle čl. 6 CMP a čl. 15 CSP. o tom, že z hľadiska kritérií uvedených v § 62 ods. 2 ZoR je možné otcovi stanoviť výšku vyživovacej povinnosti aj v závislosti na tomto zistení. V tejto dohode sa v bode 2. uvádza výška čistého mesačného príjmu otca 1 750 EUR a tiež sa poukazuje na to, že otec má ďalšie vyživovacie povinnosti voči ďalším dvom maloletým deťom, a to bez uvedenia konkrétnej výšky výživného. Z toho jednoznačne usúdila, že dohoda rozvedených manželov o výške vyživovacej povinnosti otca na mal. D. zohľadňuje do budúcnosti určenie vyživovacej povinnosti otca voči mal. O. Y. C.. Vytkla súdu prvej inštancie, že z tohto zistenia nevyvodil správne závery. Zročné výživné na obidve deti súd prvej inštancie v závislosti na stanovenej výške vyživovacej povinnosti otca ustálil na sumu 7 600 EUR, avšak vytkla mu, že ani túto sumu neuložil otcovi vyplatiť v prospech maloletých a na ustálenie zročného výživného použil nezvyčajný zápočet. Poníženie zročného výživného vo vykonštruovanej rovnici o sumu 2 400 EUR označila za rozporné s ust. § 76 ods. 2 ZoR, nakoľko v prípade výživného na maloleté deti započítanie nie je možné, a teda tento spôsob výpočtu zročného výživného je neprípustný. Tým, že sporný zápočet nie je ani premietnutý vo výrokovej časti rozsudku vyjadrením sumy na zročnom výživnom, ktorú je otec povinný zaplatiť, ide nielen o nesprávne právne posúdenie, ale aj o inú vadu konania. Sumu zročného výživného 1 840 EUR na dieťa považovala za nesprávne vypočítanú. Odôvodnenie ohľadom zročného výživného považovala za nepreskúmateľné z dôvodu zápočtu sumy 759,64 EUR ako zo sumy 1 519,28 EUR zaplatenej ku dňu 24.8.2017, ktorá bola zohľadnená v predchádzajúcom rozsudku. Vychádzajúc zo sumy výživného určenej súdom vo výške 200 EUR na každé dieťa, nedoplatok za celé obdobie na jedno dieťa vypočítala na sumu 3 800 EUR a na dve deti spolu 7 600 EUR, výšku nedoplatku súd prvej inštancie zníži o vyplatené výživné na matku a úhradu nákladov v sume 2 400 EUR, t.j. rozdiel činí 5 200 EUR na dve deti, zročné výživné na jedno dieťa: 2 600 EUR. Zápočet sumy 1 519,28 EUR mala za preukázateľne duplicitný, pretože o túto sumu súd ponížil zročné výživné v predchádzajúcom rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-344 zo dňa 24.8.2017. Problém spočíva podľa nej v tom, že predchádzajúci rozsudok sp. zn. 5C/402/2015-344 zo dňa 24.8.2017 neobsahuje žiadne zrozumiteľné vyčíslenie zročného výživného 4 476 EUR na každé dieťa. Na pojednávaní dňa 24.8.2017 informovala súd prvej inštancie, že otec neplatil dobrovoľne výživné stanovené predbežným opatrením vo výške 27,13 EUR, ktoré bolo vymáhané v exekúcii a toto vymožené výživné bolo v sume 1 519,28 EUR. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-344 zo dňa 24.8.2017 konštatuje

tento stav a na základe toho dospel k záveru, že zameškané výživné je v prípade každého z maloletých detí v sume 4 476 EUR ku dňu rozhodnutia. Z výpočtu mala nad akékoľvek pochybnosti za jasné, že suma vymáhaná v exekúcii bola zohľadnená v zročnom výživnom v predchádzajúcom rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-344 zo dňa 24.8.2017, ktoré otec zaplatil naraz, a preto túto sumu nepovažovala za možné opätovne započítať, ako to urobil súd prvej inštancie v rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-744 zo dňa 23.2.2021. Výpočet zročného výživného podľa rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-744 zo dňa 23.2.2021 : od 5.11.2014 do augusta 2017 = 34 mesiacov x 300 EUR = výživné 10 200 EUR, ktoré mal zaplatiť na dve deti, ale zaplatil len sumu 1 519,28 EUR vymoženú v exekúcii, rozdiel = 8 680,72 EUR na dve deti : 2 = 4 340,36 EUR, ktoré predstavuje podľa nej zameškané výživné na jedno dieťa. Vzniknutá diferencia - 135,64 EUR oproti sume 4 476 EUR na jedno dieťa je asi chybou výpočtu ($4\,476 \times 2 = 8\,952 + 1\,519 = 10\,471$) Bez ohľadu na to mal za zrejmé, že súd prvej inštancie pri vyčíslení zročného výživného v rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-744 zo dňa 23.2.2021 nepostupoval správne, v dôsledku čoho je ním vypočítané zročné výživné na obe deti bezdôvodne nižšie o sumu 1 519,28 EUR, ktorú započítať nemal.

26. Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku, podľa ktorého Otec je povinný zaplatiť matke úhradu na jej výživu a príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom za obdobie od 03.06.2014 do 03.06.2016 vo výške 2 400,- Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, namietala, že podľa tejto výrokovej vety sa vôbec nedá zistiť, akú výšku priznal súd prvej inštancie navrhovateľke titulom výživného na matku a akú výšku titulom príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom, keď matka v návrhu zo dňa 19.3.2015 požaduje jednak náhradu nákladov v sume 1 855 EUR a jednak výživné na matku odo dňa 03.06.2014 v sume 250 EUR mesačne. Z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku nie je možné podľa nej zistiť žiadny výpočet tejto sumy a z odôvodnenia napadnutého rozsudku sp. zn. 5C/402/2015-744 zo dňa 23.2.2021 nie sú zistiteľné úvahy súdu, akými sa riadil pri zápočte konkrétnej sumy 2 400 EUR okrem toho, že ide o sumu, ktorá bola navrhovateľke už vyplatená. Vôbec nie je jasné, z čoho táto suma pozostáva, aký nárok predstavuje. Konštatovanie, že na výživnom matka žiada sumu 200 EUR, nezodpovedá návrhu zo dňa 1 0.3.2015. Matka žiada sumu 250 EUR. Názor súdu prvej inštancie na zápočet vyplatenej sumy 2 400 EUR s poukazom na to, že matka sa nemôže domáhať tohto nároku, lebo pri podaní návrhu už nebola tehotná, nepovažovala v zmysle § 74 ods. 1, 2 a 3 ZoR za správny, nakoľko taká podmienka v zákone uvedená nie je, a takýto výklad nezodpovedá súdnej praxi. Názor, že išlo o vec rozhodnutú uznesením zo dňa 2.4.2015 o nariadení predbežného opatrenia, mala za nesprávny v zmysle § 74 a nasl. OSP a § 325 a nasl. CSP, nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej a nevytvára tak prekážku veci rozsúdenej, ako k tomu nesprávne dospel súd prvej inštancie. Právna úprava predbežného opatrenia a neodkladného opatrenia vylučuje závery súdu prvej inštancie, nakoľko jeho úvahy nie sú správne. Opatrenia podľa aktuálnej právnej úpravy majú vždy len dočasný charakter, zákon upravuje podmienky postupu a nevyžaduje dokazovanie v plnom rozsahu. I podľa súdnej praxe prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5Cdo 120/2009).

Fakt, že súd prvej inštancie nerozhodol o dvoch samostatných nárokoch navrhovateľky, je odvolacím dôvodom, že pre takýto postup neboli splnené procesné podmienky, a teda súd nesprávnym procesným postupom znemožnil navrhovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhovateľka na podanom návrhu trvá. Správna výška zročného výživného pri mesačnom výživnom 200 EUR je teda uvedená v bode 45. odôvodnenia rozsudku, a to na jedno dieťa 3 800 EUR bez akýchkoľvek ďalších zápočtov. Pri požadovanom mesačnom výživnom 250 EUR, zročné výživné = 7 600 EUR na jedno dieťa.

27. Navrhovateľka s poukazom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zmenil podľa § 388 CSP a sám rozhodol takto :

I. Otec je povinný platiť na výživu maloletého C. W., nar. XX.XX.XXXX výživným v sume 250,- Eur mesačne od 05.11.2014 do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred.

II. Otec je povinný zaplatiť zmeškané výživné (od 5.11.2014 do 29.2.2021 v sume 7 600 EUR) na maloletého C. v mesačných splátkach po 100, - Eur od až do zaplattenia pod stratou výhody splátok.

III. Otec je povinný platiť na výživu maloletej O. W., nar. XX.XX.XXXX výživným v sume 250,- Eur mesačne od 05.11.2014 do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred.

IV. Otec je povinný zaplatiť zmeškané výživné (od 5.11.2014 do 29.2.2021 v sume 7 600 EUR) na maloletú O. v mesačných splátkach po 100, - Eur až do zaplattenia pod stratou výhody splátok.

V. Otec je povinný zaplatiť matke úhradu na jej výživu sumou 6 000 Eur za obdobie od 03.06.2014 do 03.06.2016 a príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom vo výške 1 855,- Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na povinnosť sa započítava zaplattená suma 2 400 EUR.

VI. Matka má právo na náhradu trov konania v sume 1 315,55 Eur, ktorú je povinný otec zaplatiť na účet právnej zástupkyne matky, advokátke U.. D. T., vedený v F. W., Y..X.. číslo účtu: IBAN: SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (SWIFT) BIC: F. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

VII. Matka má právo na náhradu trov odvolacieho konania v sume 94,49 EUR (odvolanie 83,62 EUR + RP 10,87 EUR), ktorú je povinný otec zaplatiť na účet právnej zástupkyne matky, advokátke U.. D. T.Q., vedený v F.S. W., Y..X.. číslo účtu: IBAN: SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (SWIFT) BIC: F. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

28. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal riadne a včas odvolanie aj odporca prostredníctvom substitučného právneho zástupcu v rozsahu všetkých jeho výrokov okrem zamietajúcej časti rozhodnutia. K dôvodom odvolania voči výrokom o určení výživného uviedol, že súd prvej inštancie pri posudzovaní skutočností rozhodujúcich pre určenie výšky výživného podľa ustanovenia § 75 ZoR podľa jeho názoru na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. skutočný stav veci nezistil úplne a správne, a zároveň nesprávne právne posúdil vec, a to nesprávnym aplikovaním ustanovenia § 75 ods. 1 ZoR. V bodoch odôvodnenia rozhodnutia venovaných opisu skutkových okolností, ktoré zistil na základe vykonaného dokazovania, sú síce stroho a čiastkovo uvedené niektoré výdavky, ktoré súd prvej inštancie zisťoval, či už z pohľadu nákladov na maloleté deti alebo z pohľadu spoločnej domácnosti matky maloletých, avšak ďalej z rozhodnutia nevyplýva, v akej výške ustálil odôvodnené potreby maloletých detí, na ktoré výdavky, ktoré preukazovala matka prihladol, a na ktoré nie. Z procesného hľadiska a zákonnosti postupu súdu pri dokazovaní a odôvodňovaní svojho rozhodnutia, mal za absurdnú vetu, kde je uvedené „Uviedla, že ďalšie náklady je potrebné vynakladať na hygienu detí, oblečenie, hračky, voľnočasové aktivity a podobne, čo však už bližšie nešpecifikovala.“ Pripomenul, že súd je podľa ustanovenia § 35 CMP povinný zistiť skutočný stav veci. Výživné má súd určiť v zmysle ustanovenia § 75 ods. 1 ZoR s prihliadnutím na odôvodnené potreby maloletých detí. V súlade s týmito ustanoveniami bolo podľa neho povinnosťou súdu prvej inštancie zisťovať výšku týchto výdavkov, ich dôvodnosť a následne v rámci právneho posudzovania veci tieto skutočnosti premietnuť do rozhodnutia o výške výživného. Súd prvej inštancie sa namiesto toho uspokojil s tým, že deti majú „nejaké“ výdavky, ich výšku však žiadnym spôsobom nezisťoval. Navyše sa nevysporiadal ani s jeho námietkami, na ktoré poukazoval prostredníctvom svojho právneho zástupcu, týkajúcich sa mnohých výdavkov, ktoré zjavne nie sú odôvodnené, neboli relevantným spôsobom matkou preukázané, ani vysvetlené, a preto na ne súd prvej inštancie nemal prihliadnuť. Opätovne poukázal na to, že matka pri 6 ročných deťoch tvrdila výdavky vo výške 150,- EUR mesačne na plienky, bližšie nešpecifikovaný výdavok 3 x 9000,- EUR, zrejme spotrebný úver vo výške 25.000,- EUR bez bližšieho odôvodnenia použitia tohto úveru, aby súd prvej inštancie mohol posúdiť odôvodnenosť tohto výdavku. Podľa ustanovenia § 217 ods. 1 CSP je pritom pre súd (rozsudok) rozhodujúci stav v čase vyhlásenia, čo platí o to viac, ak sa jedná o súdne konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti, a najmä vo veci určenia výživného. Súd nemôže vychádzať zo skutočností, ktoré matka v konaní deklarovala pred 2-3 rokmi. Výška výživného

je viac než čokoľvek iné v súdnych konaniach závislá od plynutia času a zmeny skutkových okolností. Mal za to, že súd prvej inštancie svojim postupom vo veci porušil základné povinnosti smerujúce k zisteniu a ustáleniu skutočného stavu veci, a vo veci rozhodol na základe neúplne a nesprávne zisteného skutkového stavu. Ak by súd prvej inštancie vychádzal z tvrdení matky uvedených v jej podaní zo dňa 17.09.2019, výdavky maloletých detí by mohol ustáliť približne na sumu 250 - 350 EUR na každé dieťa. Následne by sa však rozhodnutie o určení výživného vo výške 200,- EUR javilo ako zjavne nesprávne a nezohľadňujúce postup podľa ustanovenia § 75 ods. 1 ZoR. Nad rámec toho poukázal aj na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie určil výživné vo výške 200,- EUR na celých 7 rokov dozadu, ktorý postup podľa neho vôbec nereflektuje plynutie času, zmenu výdavkov maloletých detí. Ak by aj dal súdu prvej inštancie za pravdu, že ním určené výživné vo výške 200,- EUR je stanovené správne, takéto výživné určite nebolo odôvodnené, keď mali deti 1 - 3 roky veku. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie mal v tomto prípade stanoviť výživné s prihliadnutím na plynutie času, postupne. Napríklad do času svojho pôvodného rozhodnutia v určitej výške a následne od tohto okamihu vo vyššej výške, nakoľko súdne konanie trvalo dlho a výdavky sa plynutím času na deti zvyšujú. Opätovne poukázal aj na to, že od pôvodného rozhodnutia (24.08.2017) nedošlo k žiadnej zmene pomerov, ktorá by bola v prospech maloletých detí (odhliadnuc od plynutia času a mierneho zvyšovania ich nákladov). Matka netvrdila a nepreukázala žiadne zvýšené výdavky na maloleté deti od pôvodného súdneho rozhodnutia, ba dokonca sama začala pracovať a jej čistý mesačný príjem je približne vo výške 1.250,- EUR (vychádzajúc zo skutočností uvedených odôvodnení súdneho rozhodnutia príjem matky je spolu takmer na úrovni jeho príjmu). Príjem odporcu a ani výdavky sa v priebehu súdneho konania výraznejšie nemenili, pribudlo mu iba súdom určené výživné vo výške 280,- EUR. S prihliadnutím na tieto skutočnosti označil odvolaním napadnuté súdne rozhodnutie za nepresvedčivé a riadne neodôvodnené. Súd prvej inštancie totiž na základe (takmer) nezmenených skutkových okolností určil rozhodnutím zo dňa 24.08.2017 výživné vo výške 150,- EUR mesačne na jedno maloleté dieťa, avšak rozhodnutím zo dňa 23.02.2021 už vo výške 200,- EUR, a to bez toho, aby toto svoje rozhodnutie relevantným spôsobom a presvedčivo odôvodnil. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie vo veci neúplne a v mnohých smeroch nesprávne zistil skutočný stav veci (najmä vo vzťahu k odôvodneným potrebám maloletých detí). Takto zistený skutočný stav veci následne nesprávne právne posúdil v kontexte ustanovenia § 75 ods. 1 ZoR. V dôsledku toho dospel k nesprávnemu rozhodnutiu (vzhľadom na absenciu ustálenia výšky odôvodnených potrieb detí, ani nemohol dospieť k správne rozhodnutiu) o výške výživného. Mal za to, že pri správnej aplikácii ustanovenia § 75 ods. 1 ZoR a zistení skutočného stavu veci mal súd prvej inštancie výživné určovať na úrovni 150 - 170,- EUR mesačne na jedno maloleté dieťa.

29. K výrokom o určení ročného výživného uviedol, že spôsob výpočtu je napísaný nezrozumiteľne a súd prvej inštancie mal presvedčivo, rozsiahlejšie popísať postup výpočtu a neuvádzať iba stroho sumy. Mal však za zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal z nasledovných údajov:

- suma 7.600,- EUR (3.800,- EUR na jedno dieťa) ako ročné výživné,
- suma 2.400,- EUR ako platba matke z titulu nákladov na pôrod a tehotenstvo v súlade s pôvodným rozsudkom súdu prvej inštancie v tejto veci (z dôvodu neznalosti práva som uhradil túto sumu aj na základe neprávoplatného súdneho rozhodnutia),
- suma 1.519,28 EUR ako suma za zaplatené výživné podľa tvrdenia matky do vydania pôvodného rozhodnutia súdu 24.08.2017.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolania proti výrokom o určení výživného a súvisiace výroky o určení ročného výživného považoval za nutné spôsob výpočtu ročného výživného upraviť nasledovne:

- ročné výživné vo výške 20,- EUR mesačne na každé dieťa. T.j. suma vo výške 42 (od 25.08.2017 do rozhodnutia súdu) * 20,- € = 840,- EUR. Pri tomto spôsobe výpočtu ročného výživného sa dopracoval k tomu, že na výživnom od narodenia detí nevzniklo do času rozhodovania súdu žiadne ročné výživné. Nakoľko sa však jedná o výživné na maloleté deti, spotrebované výživné sa v zmysle ustanovenia § 78 ods. 2 ZoR nevracia.

Nakoľko podľa neho v predmetnej veci ročné výživné nevzniklo vôbec, vo výroku súdneho rozhodnutia nie je potrebné uvádzať výrok o ročnom výživnom.

30. K dôvodom odvolania voči výroku o priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania namietal, že z odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom boli tieto úkony právnej pomoci preukázané, a to najmä úkony právnej pomoci zo dňa 25.08.2016 a 14.09.2020. Podľa odôvodnenia súdneho rozhodnutia by sa malo jednať o „ďalšie porady s klientom“. Nie je však uvedené akým

dôkazným prostriedkom boli tieto úkony preukázané, či sa jednalo o úkony súvisiace s predmetnou vecou, ktorých potreba bola vyvolaná priebehom súdneho konania. O tom, že tieto úkony nemuseli byť účelné svedčí aj tá skutočnosť, že sa navrhovateľka so svojou právnou zástupkyňou osobne nezúčastnili pojednávania dňa 17.09.2020, hoci sa jednalo o úkon právnej pomoci, ktorý sa uskutočnil 3 dni po údajnej porade s klientkou. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal za to, že tieto úkony právnej pomoci neboli vykonané v súvislosti s prejednávanou vecou, s prihliadnutím na účelnosť vykonávaných úkonov právnej pomoci, a preto mal za potrebné priznanú náhradu trov súdneho konania znížiť o sumu vo výške 166,89 EUR (74,58 EUR + 92,31 EUR).

31. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že:

I. Otec sa zaväzuje platiť na výživu maloletého C. W., nar. XX.XX.XXXX, výživným v sume 150,-EUR mesačne od 05.11.2014 do 24.08.2017, a v sume 170,- € mesačne od 25.08.2017, vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred.

II. Otec sa zaväzuje platiť na výživu maloletej O. W., nar. XX.XX.XXXX, výživným v sume 150,-EUR mesačne od 05.11.2014 do 24.08.2017, a v sume 170,- € mesačne od 25.08.2017, vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky vopred.

III. V prevyšujúcej časti súd návrh zamietá.

IV. Matka má právo na náhradu trov konania v sume 1.148,66 EUR, ktoré je povinný otec zaplatiť na účet právnej zástupkyne matky, advokátke U.. D.G. T., vedený v F. W., Y..X.. číslo účtu: IBAN: X. XXXX XXXX XXXX XXXX (SWIFT), BIC: F., do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

32. K odvolaniu otca navrhovateľka v odvolacej replike prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedla, že je tendenčné, nakoľko nezohľadňuje záujem maloletých detí O. a C., ktorý je prvoradý. Rieši len záujem otca na platení čo najnižšieho výživného, ktoré je čo do navrhutej diferencovanej výšky 150 eur - 170 eur neporovnateľné s výživným na staršie dieťa mal. D. (280 eur na základe Dohody o urovaní uzavretej medzi P. X. Y. X. X. dňa 16.5.2019, kedy mala maloletá D. približne toľko rokov ako majú aktuálne maloletá O. a C.). Uviedla, že rozdielnou optikou otca na potreby maloletých detí dochádza k nedôvodnému a tiež neprípustnému zvýhodňovaniu staršieho dieťaťa pred mladšími súrodencami. Maloleté deti O. a C. majú v zmysle Zákona o rodine a Dohovoru o právach dieťaťa právo na rovnakú starostlivosť otca ako ich staršia sestra, ktorej otec na rozdiel od dvojčiek poskytuje od narodenia aj osobnú starostlivosť a aj iné vecné plnenia. Vzhľadom na to, že navrhovateľka sama podáva odvolanie ohľadom výšky vyživovacej povinnosti otca a zročného výživného a na svojom odvolaní trvá, nestotožnila sa s obsahom otcom podaného odvolania. Namietala tvrdenie otca, že: od pôvodného rozhodnutia súdu (24.08.2017) nedošlo k žiadnej zmene pomerov, ktorá by bola v prospech maloletých detí (odhliadnuc od plynutia času a mierneho zvyšovania ich nákladov) ako nelogické z hľadiska medzníku daného zrušeným rozsudkom a odporujúce si s úvahou otca v predchádzajúcom odseku odvolania o diferencovanom výživnom z hľadiska plynutia času. Dala do pozornosti, že od podania návrhu na súd dňa 10.3.2015 u nej pretrváva stav právnej neistoty 6 rokov v časti vyživovacej povinnosti otca, nakoľko do dnešného dňa nie je meritórnym rozhodnutím súdu ustálená výška vyživovacej povinnosti otca. Od podania návrhu sa zmenili okolnosti na strane účastníkov oproti východiskovej situácii, a v tomto smere žiadnu úlohu nezohráva neprávoplatné rozhodnutie súdu, zrušené odvolacím súdom, ktorý dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (zo dňa 24.8.2017) je nepreskúmateľné a vo všetkých napadnutých častiach ho zrušil. Otec podľa nej nesprávne hodnotí, že mu pribudlo súdom určené výživné v sume 280 eur, pretože ide o výživné stanovené dohodou medzi bývalými manželmi X., teda dobrovoľne. Jeho úvahy o primeranom výživnom v rozmedzí od 150 eur - 170 eur na maloleté dvojčiky podľa nej nezodpovedajú dôkaznej situácii. Ani jeho výpočet zročného výživného nepovažovala za správny, nakoľko vychádza zo sumy, ktorú si určuje sám otec ako sumu nižšiu oproti sume určenej rozsudkom po zápočte sumy vyplatennej matke z úplne iného titulu vychádzajúc zo zrušeného rozsudku zo dňa 24.8.2017. Mala za to, že otec nepreukázal žiadne dôvody, pre ktoré si uplatňuje zníženie výšky výživného oproti výške výživného stanovenej napadnutým rozsudkom. Navrhovateľka mala za to, že takéto dôvody na strane otca neexistujú a že v kauzálnej súvislosti s Dohodou o urovaní zo dňa 16.5.2019 uzavretej medzi P. X. Y. X. X. sú preukázané rozhodujúce skutočnosti pre plnenie zákonnej povinnosti otca podľa § 62 ZoR, ktorými sú jeho schopnosti a možnosti zabezpečiť rovnocennú výživu ako staršej dcére aj mladším deťom O. Y. C., ktorých právo na rovnakú životnú úroveň je zakotvené v

ZoR. Pripomenula, že v odvolaní zo dňa 5.3.2021 poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 4Co/178/2019-603 zo dňa 28.2.2020, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný, že napadnutý rozsudok nemá náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 1 CSP, označenie veci v záhlaví nie je správne a vo výrokovej časti je podľa nej rozsudok nepreskúmateľný čo do určenej výšky výživného, čo do výšky zročného výživného, čo do zápočtu zročného výživného a čo do zamietnutia príspevku na úhradu nákladov a výživného na matku.

33. K odvolacej námietke otca voči výroku o trovách konania navrhovateľka uviedla, že je nepodložená a na správnosti ich vyčíslenia trvá. Námietku mala za účelovú aj z dôvodu, že ide len o dve prezenčné porady s klientom, vykonané za celú dobu súdneho konania. Vyčíslenie trov právneho zastúpenia bolo odovzdané na pojednávaní dňa 20.10.2020 a jeho súčasťou tvorí aj záznam z rokovania zo dňa 14.9.2020. Záznam z rokovania zo dňa 25.8.2016 bol založený ako príloha podania zo dňa 22.6.2017. Otcom namietané úkony (porada s klientom dňa 25.8.2016 a 14.9.2020) označila za riadne zadokumentované písomným záznamom, ktorý sa protistrane nedoručuje, nachádza sa len v súdnom spise. Úvahy otca o ich účelnosti s poukazom na to, že pojednávania sa 17.9.2020 navrhovateľka s právnou zástupkyňou nezúčastnili, sú mylné, pretože až dňa 16.9.2020 na pokyn zákonného sudcu asistentka senátu G. Š. oznámila mailom právnej zástupkyňi navrhovateľky, že nie je potrebné, aby sa dostavili na pojednávanie. Pojednávanie bolo odročené pre nesplnenie procesných podmienok zo subjektívnych príčin na strane otca (otázka právneho zastúpenia otca a účasti tlmočníka na pojednávaní). Trovy právneho zastúpenia za prípravu na pojednávanie dňa 14.9.2020 považovala preto za účelne vynaložené a ich náhradu navrhovateľka uplatňuje v zmysle zákona.

34. K odvolaniu matky sa vyjadril odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu tak, že jej odvolanie neobsahuje obligatórne zákonné náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, a to konkrétne odvolacie dôvody. Mal za to, že odvolacie dôvody uvádzané v podanom odvolaní nemajú oporu v samotnom texte odvolania, keď sú v odvolaní iba vymenované, avšak bez toho, aby mali reálny základ v obsahovej stránke odvolania. Len pre úplnosť uviedol, že absenciu rozsahu, v akom sa rozhodnutie napadá, nemožno dodatočne konvalidovať, nakoľko ide o podstatnú obsahovú náležitosť každého jedného odvolania. Poukázal aj na rozhodnutia ÚS SR a NS SR. ÚS SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Ústavný súd konštatuje, že iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Ústavný súd zároveň dodáva, že relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania. V okolnostiach daného prípadu tak na odmietnutie odvolania sťažovateľa z dôvodu, že toto odvolanie nemalo náležitosti podľa § 363 CSP, v dôsledku čoho nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať, boli splnené všetky náležitosti na danú vec sa vzťahujúceho procesnoprávneho predpisu.“ Obdobne NS SR v uznesení sp. zn. 5Obdo 23/2018 z 12. decembra 2018 uviedol: „Dovolací súd z odvolania dovolateľa ... konštatoval, že toto odvolanie len všeobecne vymenuje dôvody odvolania uvedené v ust. § 365 ods. 1 C. s. p. bez akejkoľvek konkretizácie, t.j. v čom vidí v konaní súdu prvej inštancie za nesprávne. ... Podľa ust. § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. ... Dovolací súd preto konštatoval, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade podľa ust. § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by založila prípustnosť dovolania žalovaného, pretože odvolanie dovolateľa nemalo náležitosti podľa ust. § 363 C. s. p. a pre tieto vady odvolania nemohol odvolací súd v odvolacom konaní pokračovať a vecne správne rozhodol, keď odvolanie žalovaného podľa ust. § 386 písm. d) C. s. p. odmietol.“

35. K odvolaniu matky v časti výživného poukázal a v plnom rozsahu odkázal na svoje tvrdenia uvedené v odvolaní, nad rámec nich však poukázal na to, že súd prvej inštancie rozhodoval podľa slovenských právnych predpisov, podľa slovenskej ustálenej súdnej praxe. Preto argumenty matky vo vzťahu k tomu, že sa výživné určovalo na deti žijúce v H. podľa neho neobstojí. Dokonca uvažoval o tom, či mal vôbec právomoc vo veci rozhodovať, nakoľko maloleté deti už dlhodobo žijú v H., čo potvrdila sama matka.

36. K odvolaniu matky v časti zamietnutého návrhu považoval odôvodnenie súdom prvej inštancie za správne a založené na správnej aplikácii a interpretácii ustanovenia § 74 ods. 1 a 2 ZoR. Poukázal aj na komentovanú odbornú literatúru. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd odvolanie matky maloletých pre absenciu náležitostí odmietol, alternatívne napadnutý rozsudok zmenil tak ako je uvedené v jeho odvolacom návrhu.

37. K vyjadreniu otca k odvolaniu navrhovateľky sa vyjadrila prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhovateľka tak, že ho namieta v celosti. Jeho argumentáciu o nedostatkoch podania považovala za nesprávnu a nezodpovedajúcu právnej úprave, keď podľa nej nerešpektuje špeciálnu úpravu v ust. § 65 a § 66 CMP vzťahujúcu sa na toto konanie. V dôvodovej správe k Civilnému mimosporovému poriadku k § 65 a 67 sa výslovne uvádza, že: Z princípu oficiality, ktorý ovláda mimosporové konania je odvodená i zásadná neviazanosť odvolacieho súdu rozsahom i odvolacími dôvodmi. Odvolací súd preskúma rozhodnutie v celom rozsahu, teda aj výroky, ktoré odvolaním napadnuté neboli. Z uvedeného dôvodu návrh na odmietnutie odvolania založený na údajných nedostatkoch podania je bez právneho základu, a teda z právneho hľadiska irelevantný. Uviedla, že judikáty, na ktoré otec poukazuje, nemajú s právnou úpravou v CMP z hľadiska predmetu sporu nič spoločné, pre toto konanie sú bezvýznamné a tento fakt otec prehliadol. Teda pri formulovaní záverov na strane otca dochádza k nesprávnej aplikácii právnych noriem. Namiesto ustanovení Civilného mimosporového poriadku o odvolaní na tento prípad nesprávne aplikuje ustanovenia Civilného sporového poriadku. Otcom označená judikatúra, o ktorú opiera nesprávne tvrdenia a závery, sa na toto konanie podľa nej nevzťahuje, keď Uznesením sp. zn. IV ÚS 90/2019 z 5.11.2019 Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva zamietol ako nedôvodnú. Predmetom sporu podľa vyznačenej sp. zn. je obchodný spor, na ktorý sa vzťahujú ust. Civilného sporového poriadku. Uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 23/2018 z 12.12.2018 konštatuje v bode 1. Uznesenia ÚS SR: Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť ... podnikajúceho pod obchodným menom - LAMAX, Partizánska 205/2A, Víglaš, IČO 36 870 994 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43Cob 115/2017 z 31. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Obdo 23/2018 z 12. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Teda ide o rozhodnutie, ktoré v slede opravných prostriedkov sa viaže k tej istej obchodnej veci a nijako s touto prejednávanou vecou nesúvisí.

Ani alternatívny návrh otca na zmenu rozsudku v zmysle jeho odvolacieho návrhu, ktorým navrhuje výživné v sume po 170 EUR na každé dieťa podľa nej neobstojí z hľadiska vykonaného dokazovania a podrobného vysvetlenia v odvolaní navrhovateľky zo dňa 5.3.2021 proti rozsudku súdu prvej inštancie a vo vyjadrení navrhovateľky zo dňa 23.3.2021, nakoľko nezohľadňuje záujem maloletých detí O. Y. C., ktorý je prvoradý. Rieši len záujem otca na platení čo najnižšieho výživného, ktoré je čo do navrhutej diferencovanej výšky 150 EUR - 170 EUR neporovnateľné s výživným na staršie dieťa mal. D., ktoré otec platí vo výške 280 EUR na základe Dohody o urovnaní uzavretej medzi P. X. Y. X. X. dňa 16.5.2019. Uviedla, že aktuálne pomery pre stanovenie tejto výšky výživného pre mal. O. Y. C. sú z hľadiska ich veku rovnaké ako v čase uzavretej dohody. Maloletá D. (nar. XX.X.XXXX) ako staršie dieťa toho istého otca mala v roku 2019 približne toľko rokov ako maloletá O. Y. C., a preto nevidela dôvod, aby na mal. O. Y. C. otec platil menej. Ich potreby sú rovnaké, primerané veku X rokov, pričom u maloletých O. Y. C. sú zvýšené náklady na zdravotnú starostlivosť. Označila za neprípustné, aby mal. O. Y. C. boli oproti svojej staršej sestre znevýhodnení vo svojich právach na výživné, naviac v situácii, keď všetci účastníci žijú v rovnakej krajine, teda v rovnakých sociálnych, kultúrnych a ekonomických podmienkach. V zmysle Zákona o rodine a medzinárodného Dohovoru o právach dieťaťa majú právo na rovnakú starostlivosť otca ako ich staršia sestra, ktorej otec na rozdiel od dvojčiek poskytuje od narodenia aj osobnú starostlivosť a aj iné vecné plnenia. Tento výpadok v starostlivosti o maloletých a vyživovacej povinnosti vyžaduje kompenzáciu vo zvýšenom výživnom. Zákon o rodine v ust. § 62 - 65 nepripúšťa rozdiely medzi manželskými a nemanželskými deťmi, ich nároky na výživné zákon chráni na rovnakom princípe a diskriminácia z akéhokoľvek dôvodu je neprípustná. Uviedla, že otec od apríla 2021 po doručení rozsudku súdu prvej inštancie platí na mal. O. Y. C. výživné po 200 eur mesačne. Úvahy otca vo vyjadrení považovala za nesprávne a v rozpore s príslušnými právnymi normami, a to: s ust. § 106 C.m.p., podľa ktorého v konaní o určení rodičovstva je miestne príslušným súd, v ktorého obvode má dieťa bydlisko a týmto súdom ako vyplýva z návrhu je Okresný súd Malacky, a s § 40 zák. č. 97/1963 Z.b., podľa ktorého návrh na určenie rodičovstva (zistenie a zapretie) možno podať na slovenskom

všeobecnom súde navrhovateľa, ak odporca nemá v Slovenskej republike všeobecný súd. Tiež bola toho názoru, že úvahy otca vychádzajú z nesprávneho právneho názoru na ust. § 74 ods. 1 a 2 ZoR. Odsek 2 upravuje postup tehotnej ženy pri zabezpečení jej výživy a je osobitným druhom neodkladného opatrenia. Jeho zmyslom je chrániť nároky nevydatej matky.

38. Otec v odvolacej replike k vyjadreniu matky v prvom rade uviedol, že zotráva a v plnom rozsahu odkazuje na svoje tvrdenia a argumenty uvedené v odvolaní a vo vyjadrení k odvolaniu matky. Mal za to, že súd prvej inštancie nielen nesprávne právne posúdil vec, ale dokonca riadne nezistil skutočný stav veci. Z pohľadu zistenia skutočného stavu veci s prihliadnutím na ustanovenie § 217 CSP považoval za nemysliteľné, aby súd pri rozhodovaní o výške výživného vychádzal z tabuľky a dokladov, ktoré sú staré (nachádzajúce sa v súdnom spise) 2-3 roky. Mal za nemožné konštatovať, že by bolo v záujme maloletých detí, aby súd rozhodoval o výške výživného na základe niekoľko rokov starého vyčíslenia nákladov.

39. K replike otca navrhovateľka v duplike uviedla, že zotráva na všetkých vyjadreniach a na podanom odvolaní. Otec podľa nej neuvádza žiadne nové skutočnosti v merite veci, ku ktorým by sa ešte nevyjadřila, v podstate namieta postup súdu. Táto námietka však vyznieva v prospech tvrdení matky, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške vyživovacej povinnosti k mal. O. Y. C.G. je z hľadiska Dohody o urovaní uzavretej medzi P. X. Y. X. X. dňa 16.5.2019, ktorou otec súhlasil s vyživovacou povinnosťou na mal. D. (nar. XX.X.XXXX) vo výške 280 EUR, nepreskúmateľné, a nie je zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie pri porovnávaní ich životnej úrovne v rovnakom období veku v závislosti na schopnostiach a možnostiach otca a jeho životnej úrovni riadil, keď matka samoživiteľka požadovala výživné len v sume 250 EUR, ktorá je o 30 EUR nižšia ako na mal. D., a ani túto sumu bez akéhokoľvek logického vysvetlenia súd prvej inštancie na mal. O. Y. C. nepriznal. Opätovne poukázala na to, že v roku 2019, keď bola uzavretá rodičovská dohoda, mala mal. D. X rokov a v dobe vydania napadnutého rozsudku majú mal. O. Y. C. takmer X rokov, pričom vec nie je právoplatne skončená, ale súd prvej inštancie im priznal výživné o 80 eur na každého menej oproti ich staršej sestre D., čo je nenáležité berúc do úvahy, že im otec žiadne iné vecné plnenia ani osobnú starostlivosť na rozdiel od mal. D. neposkytuje. Spochybňovanie súdom stanovenej výšky výživného zo strany otca nie je namieste a jeho návrh na ešte nižšie diferencované výživné s maximom 170 EUR považovala za v príkrom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so záujmami mal. O. Y. C., vytvára priepastné rozdiely v ich životnej úrovni oproti staršiemu súrodencovi, vytvára priepastné rozdiely v zodpovednosti otca za zabezpečenie rovnakých životných podmienok pre ich rozvoj.

40. Ďalšie vyjadrenia v rámci odvolacieho konania podané neboli.

41. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi oboch odvolaní podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolania navrhovateľky aj odporcu sú dôvodné.

42. Už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 28.02.2020 č. k. 4Co/178/2019-603 odvolací súd uviedol, že podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadřil žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

43. Tiež uviedol, že odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý súdny proces je taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia jej procesných práv, ktoré jej zákon priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I.ÚS 117/07). Porušením práva na spravodlivý súdny proces je vydanie arbitrárneho rozhodnutia bez relevantného odôvodnenia. To, že právo sporových strán na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi

základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESLP, ktorej závery si osvojil aj NS SR (napr. uznesenie zo dňa 15.07.2010 sp. zn. 5Cdo 106/2010).

44. Mal za to, že súčasťou zákonného odôvodnenia súdneho rozhodnutia je aj hodnotenie dôkazov a právne posúdenie veci, súd prvej inštancie teda v odôvodnení rozsudku uvedie svoj výsledok vykonaného dokazovania a uvedie aj právne úvahy, ktorými sa riadil, keď výsledky vykonaného dokazovania právne posudzoval. Poukázal na to, že podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Uviedol, že hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

45. Za základ hodnotiaceho princípu súdu okrem ľudských a odborných skúseností považoval aj pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

46. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyvodil, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

47. Za právne posúdenie veci potom označil činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

48. Preskúmaním odôvodnenia pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že toto je nepreskúmateľné, nakoľko neobsahuje hodnotenie dôkazov a ani právne posúdenie veci. V ďalšom konaní súdu prvej inštancie uložil povinnosť uplatnené nároky navrhovateľky opätovne prejednať, vykonať k nim dokazovanie, v novom rozhodnutí o veci uviesť, ako vykonané dokazovanie vyhodnotil a ako vec právne posúdil, tiež vysvetliť, akými právnymi úvahami sa pri hodnotení dôkazov a právnom posudzovaní veci riadil (§ 391 ods. 3 CSP).

49. Po opätovnom rozhodnutí veci súdom prvej inštancie a predložení odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaniach navrhovateľky a odporcu proti novému rozhodnutiu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa jeho intenciami uvedenými v zrušujúcom uznesení neriadil dôsledne a nové rozhodnutie vo veci trpí rovnakými vadami. V odôvodnení napadnutého rozsudku opätovne absentuje uvedenie a rozobratie konkrétnych dôkazov, z ktorých súd prvej inštancie pri rozhodovaní veci vychádzal a právne úvahy o tom, prečo na základe hodnotenia týchto konkrétnych dôkazov dospel k priznanej výške výživného pre maloleté deti O. Y. C. W.O.. Za opodstatnenú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku navrhovateľky o nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku pokiaľ ide o výšku vyživovacej povinnosti na maloleté deti, keď z neho nevyplýva žiadne rozumné vysvetlenie, z akého

dôvodu nevyhovela návrhu a z akého dôvodu práve priznaná suma je potrebná na zabezpečenie potrieb maloletých detí v H.. Už z uvedeného dôvodu je potom nepreskúmateľné aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o zročnom výživnom na maloleté deti. Taktiež je dôvodná odvolacia námietka navrhovateľky, že poníženie zročného výživného vo vykonštruovanej rovníci o sumu 2 400 EUR je rozporné s ust. § 76 ods. 2 ZoR veta druhá, nakoľko v prípade výživného na maloleté deti akékoľvek započítanie nie je možné. Dôvodná a opodstatnená je i jej odvolacia námietka pokiaľ ide o celkové zamietnutie jej nárokov uplatnených podľa § 74 ods. 1, 2 ZoR, nakoľko právne posúdenie týchto jednotlivých nárokov matky súdom prvej inštancie nie je v oboch prípadoch správne. Nárok navrhovateľkou uplatnený podľa § 74 ods. 1 ZoR súd prvej inštancie zamietol majúci za to, že odporca nie je v konaní s takýmto predmetom sporu pasívne vecne legitimovaný, nakoľko príspevok na jej výživu žiadala v čase, keď jeho otcovstvo nebolo ešte súdnym rozhodnutím určené. Nárok navrhovateľky podľa § 74 ods. 2 ZoR vo vzťahu k odporcovi ako k mužovi, voči ktorému je otcovstvo pravdepodobné zamietol zas pre nedostatok jej aktívnej vecnej legitimácie v konaní s týmto predmetom konania z dôvodu, že si ho uplatnila po pôrode, keď ide o nárok tehotnej ženy. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že oprávnenou osobu podľa § 74 ods. 1 ZoR je matka dieťaťa nevydatá za jeho otca, nie je rozhodujúce, či je schopná sa sama živiť, postačujúce je, že v dôsledku tehotenstva a pôrodu boli znížené jej príjmy, relevantná je tiež prípadná vyživovacia povinnosť jej rodičov. Povinným je muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov pred súdom alebo matričným úradom, alebo rozhodnutím súdu (rozsudkom). Použitie uvedeného ustanovenia v čase rozhodovania o takomto návrhu je vylúčené v prípade, ak zatiaľ nedošlo k určeniu otcovstva niektorým s týchto spôsobov. Splatnosť takéhoto príspevku možno určiť od doby počas tehotenstva, keď došlo k vzniku nákladov alebo k zníženiu príjmu, najneskôr odo dňa pôrodu. Ak nevydatá matka podá návrh na určenie tohto príspevku neskôr, napr. preto, že nebolo určené otcovstvo, nastáva splatnosť príspevku najneskôr dňom pôrodu. V danom prípade je teda pasívne vecne legitimovaný výlučne otec dieťaťa a je pravdou, že matka si uvedený nárok podľa § 74 ods. 1 ZoR uplatnila pred právoplatným rozhodnutím súdu o tom, že odporca je otcom maloletých detí. Súd prvej inštancie sa však v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k tomuto nároku žiadnym spôsobom nevysporiadal s relevanciou tejto skutočnosti, že otcovstvo odporcu bolo do vydania napadnutého rozsudku určené právoplatne rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 24.08.2017 č. k. 5C/402/2015-344, keď len absolútne stroho bez akýchkoľvek právnych úvah konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitimácie odporcu v konaní o takomto nároku z dôvodu, že matka si ho uplatnila v čase pred určením jeho otcovstva súdnym rozhodnutím. V tejto súvislosti je potom ale potrebné si uvedomiť, že splatnosť príspevku v zmysle tohto ustanovenia nastáva najneskôr dňom pôrodu a trvá maximálne dva roky, keď právo na výživné sa matke nepremlčuje a premlčujú sa len jednotlivé splátky (§ 74 ods. 3 ZoR), ktoré ustanovenie je práve dôležité v prípadoch, že určenie otcovstva je predmetom súdneho konania. Ust. § 74 ods. 2 ZoR je zas akýmsi osobitným druhom predbežného opatrenia so zmyslom chrániť nároky tehotnej nevydatej matky na zabezpečenie jej výživy a výživy dieťaťa voči mužovi, ktorého otcovstvo ešte nie je určené, avšak pravdepodobné. Uvedený nárok nemožno priznať po určení otcovstva. Oprávnenou je však len tehotná žena, t. j. po pôrode je už vylúčené priznať plnenie na základe takéhoto návrhu a je potrebné ho zamietnuť a zaoberať sa len dôvodnosťou nároku podľa § 74 ods. 1 ZoR. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že navrhovateľka sa domáhala okrem výživného aj priznania úhrady nákladov na výdavky spojené s tehotenstvom a pôrodom. V odôvodnení napadnutého rozsudku pokiaľ ide o nároky navrhovateľky podľa § 74 ods. 1, 2 ZoR teda úplne absentuje právne posúdenie veci a odôvodnenie rozhodnutia o tomto nároku je pre jeho minimálnosť nepreskúmateľné.

50. Pokiaľ ide o odvolacie námietky otca, tieto odvolací súd vyhodnotil taktiež ako dôvodné, keď z odôvodnenia rozhodnutia skutočne nevyplýva, v akej výške ustálil odôvodnené potreby maloletých detí, na ktoré výdavky, ktoré preukazovala matka prihladol, a na ktoré nie, ako aj že súd nemôže vychádzať zo skutočností, ktoré matka v konaní deklarovala pred 2-3 rokmi. Keďže ide o určenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom od ich narodenia v roku 2014 do času rozhodovania súdu prvej inštancie v roku 2021, bolo v rámci rozhodovania o výške výživného nutné prihliadať aj na ust. § 78 ods. 1, 3 ZoR o zmene pomerov prioritne na strane oprávnených maloletých detí, avšak aj na strane povinných rodičov, ak z vykonaného dokazovania zmena pomerov vyplynula, avšak v tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že odvolacia námietka odporcu o pribudnutí vyživovacej povinnosti k dcére D. vo výške 280 EUR na základe súdneho rozhodnutia po rozvedení jeho manželstva je nedôvodná, keďže vyživovaciu povinnosť k tomuto dieťaťu mal i pred vydaním súdneho rozhodnutia. Neopodstatnená je i jeho odvolacia námietka o absencii zákonných náležitostí odvolania navrhovateľky, keď z neho okrem všeobecných náležitostí podania vyplýva, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, sú v ňom uvedené odvolacie dôvody spôsobom dostatočne zrozumiteľným pre odvolací súd a aj pre strany sporu

za účelom ich vyjadrení v rámci postupu podľa § 373 ods. 3 a § 374 CSP a aj to, čoho sa navrhovateľka domáha. Subsumácia odvolacích námietok pod jednotlivé ustanovenia § 365 sa odvolaciemu súdu nejaví ako relevantná, nakoľko odvolanie navrhovateľky umožňuje odporcovi ako protistrane zachovanie jeho procesného práva na riadne vyjadrenie sa k nemu a neodníma mu teda možnosť konať pred súdom a ani právo na spravodlivý súdny proces.

51. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie taktiež nesprávnu formuláciu výrokovej časti napadnutého rozsudku pokiaľ ide o vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom, nakoľko odporca sa k priznanej výške výživného nezaviazal, keďže s matkou neuzavrel rodičovskú dohodu o výške výživného na ich maloleté deti. Je potrebné si uvedomiť, že ide o prvé súdne rozhodnutie ohľadom vyživovacej povinnosti otca na maloleté deti, preto súdnym rozhodnutím musí byť vyživovacia povinnosť povinnému rodičovi určená (uložená). Poukazuje tiež na rozpor záhlavia a výrokovej časti napadnutého rozsudku pokiaľ ide o označenie účastníkov konania, keď v záhlaví rozsudku súd prvej inštancie nezohľadnil právoplatné súdne rozhodnutie o určení otcovstva odporcu k maloletým deťom W. a označuje ho ako muža, ktorého otcovstvo má byť určené, na druhej strane však vo výrokovej časti napadnutého rozsudku ho označuje ako otca maloletých detí, ktorá rozporuplnosť rozsudku môže znamenať nezrozumiteľnosť v prípadnom exekučnom konaní.

52. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje žiadne logické hodnotenie dôkazov, neobsahuje uvedenie právnych úvah, na základe ktorých hodnotením vykonaných dôkazov dospel k právnym záverom vyjadreným v jednotlivých výrokoch napadnutého rozsudku, jeho právne posúdenie veci ohľadom možného započítania uhradenej sumy odporcom navrhovateľke voči výživnému na maloleté deti je nesprávne, určenie výšky výživného na maloleté deti nie je dostatočne právne posúdené, keďže nezohľadňuje prípadné zmeny pomerov na strane oprávnených a i povinných z vyživovacej povinnosti za obdobie celého súdneho konania, rovnako nesprávne je jeho právne posúdenie nárokov navrhovateľky podľa § 74 ods. 1, 2 ZoR a odôvodnenie jeho rozhodnutia je absolútne nepostačujúce, nezákonné a nepreskúmateľné. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 398 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil, keďže zásada zachovania práva strán sporu na spravodlivé súdne konanie a dvojinstančnosti súdneho konania predchádza zásade hospodárnosti konania a vylučuje rozhodnúť vec súdom odvolacím, keďže vytknuté nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie nemôže v záujme zachovania práva strán na spravodlivé súdne konanie aj po podaní odvolania odvolací súd nahrádzať.

53. Podľa § 391 ods. 1 CSP odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rámci nového konania bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa jeho vyššie uvedenými intenciami (§ 391 ods. 2 CSP), vec opätovne prejednať, vyhodnotiť podrobne vykonané dokazovanie a nové rozhodnutie odôvodniť preskúmateľne zákonu zodpovedajúcim spôsobom (§ 391 ods. 3 CSP).

54. O trovách prvoinstančného aj tohto odvolacieho konania (o nároku a aj o výške) rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým konanie skončí (§ 58 CMP). Bude však potrebné vziať do úvahy ust. § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak, s tým, že v zmysle § 53 CMP len v konaní vo veciach určenia rodičovstva a vo veciach notárskych úschov môže súd priznať náhradu trov konania účastníkovi, ktorí mali vo veci úspech, proti účastníkovi, ktorí úspech nemali, ak to možno spravodlivo požadovať, keď predmetom konania nebolo len určenie rodičovstva, zároveň však aj podľa ust. § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. V novom rozhodnutí o trovách konania bude preto súd prvej inštancie povinný uviesť svoje úvahy ohľadom aplikácie jednotlivých noriem upravujúcich náhradu trov konania v danom prípade.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolaciemu súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).